

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. grudna 1902.

Leto III.

Deveti kralj.

Z grada gleda kralj deveti,
z njim kraljica mlada.
Solnce se potaplja v morje —
„Jaz bi solnce rada!“

Bela jadra so razpeta,
brod po morju plava:
„V postelji ga bom zahitel,
zdaj gotovo spava!“

Kralj je vprašal ribo-soma:
„Riba-som, povej mi,
grem li prav na solnčev dvorec?“
„,,Le veslaj naprej mi!““

Prišel do zemljé zamorske.
„Črni vi zamorci,
kaj vas prašam: so-li daleč
solnčevi še dvorci?“

„,,Glej, tam zvezda; baš pod zvezdo
gora Sangajiva,
a za Sangajivo solnce
vsak večer se skriva.

A na to stran sivo morje
se gubi brez kraja,
izza sivenga pa morja
vsako jutro vstaja.

Kje zdaj solnčevi so dvori?
Vsak po svoje sodi,
stari Abil dé: na vzhodi,
Bilil: na zahodi.““

„Ej, od vzhoda sam prihajam,“
misli kralj deveti,
„dvori so mu na zahodu,
če so kje na sveti.“

Še zamorci so v besedi,
kar nebo zasine,
in na vzhodu dvigne solnce
se iznad gladine.

Kralj zajahal je konjiča:
„Ajd na daljna pota,
sinko vetra, če te solnce
prehiti, sramota!“

Konjič je razumel kralja,
jadrno hitel je,
čez in čez s srebrno peno
v diru se odel je.

Glej prepad — hop — in odzad je —
reka ju ne vstavi,
čez skaline, čez strmine
kakor po planjavi.

Prej kot solnce sta na gori —
ali solnce — kje je?
Baš nad goro Singajivo
se v višini smeje.

Ali kje je solnčev dvorec?
Ni sledu v okrožji —
čudo! — Kje pa solnce spava?
Kar na zemlji božji?

Zdaj skočilo bode solnce
tukaj nekam, v travo —
in na tihem kralj zboji se:
„Meni ne na glavo?”

Skril se kralj je pod pečino,
pa je čakal solnce,
a za uro ura plazi
leno se, brez konca.

Spanec kralja je premagal,
ali ko zbudi se,
solnce ni še padlo v travo,
pa že večeri se.

Gleda, gleda kralj deveti:
Kje so one gore!
Niti ptič — a kamo konjič
priti tja ne more.

Vrnil se je kralj deveti
spet v domače kraje.
A kraljica: „Kje je solnce?”
Kralj z glavó le zmaje.

Kralj z glavó le zmaje, pravi:
„Da ves svet obidem,
prišel bi do mnogih dvorov,
k solnčevim ne pridem!”

Oton Zupančič.

Vile.

Globoko za lesom v senci
Vile prebivajo,
v zlatem tam si studenci
lica umivajo . . .

Kakor bela meglica
vrh neba
krog njih teles fančica
plapolá . . .

O zlati ptički leteči
pesem pojó,
o zlati ptički — sreči,
kako si jo vjame kdo.

Vjeli to ptičko zlato
ni lahko baš,
a plačan ti trud je bogato,
ko jo imaš . . .

Jo ptičko vjeli je možno
na gole roké,
samo da je zraven pobožno,
čišto srce . . .

Hej, ptička vesela taka —
kakšna radósti,
komur ušla je, zaplaka:
Bridkost, bridkost! . . .

Fran Žgur.

Maličkova nezgoda.

Teke je Maliček, mali škrat,
pa se izpodtakne ob žitno lat.
Pal je, vstal je,
usega se pobral je,
le jeziček mu ostal je

pod nogó.
Ná — kdo,
kdo mu ga prišije,
da ga ne nabije
oče doma?

Nekateri mladi škratje imajo namreč tako dolg jeziček, da si ga kaj lahko pristopijo,
če so nerodni. Še čudo, da si jih več ne poizderó.

Oton Zupančič.

